

שבת
שלום

פרשת ויקהל פקודי – החדש

" ויקם את החצר סביב למשכן... (שמות מ', ל"ג).
משה מוציא לפועל בהתאם להוראות, את 'תכנית המשכן' מתחילתה ועד סופה והצלחה
רשומה על שמו – ..ויכל משה את המלאכה" (ל"ג).

אולם, רגע לאחר מכן, דווקא ב'נקודת השיא' -
"ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן" (ל"ה).
רמז לבאות בתום המסע.. גם אז ייעצר בנקודת השיא- בפיסגה, רגע לפני המימוש.

"ויעל משה.. אל הר נבו ראש הפסגה.. (דברים ל"ד, א')- משה יעמוד מול הארץ
המובטחת, ולא ייכנס אליה- ..הראיתך בעיניך ושמה לא תעבר" (ל"ד, ד').
(עיון בפרשת השבוע)

"פרשת החדש- מוציאים ב' ספרי תורה באחד קורין בפרשת השבוע ובשני קורין למפטיר
בפרשת בא- (שמות י"ב)- ויאמר ה'.. החדש הזה עד תאכלו מצות.
ומברכין החדש- ר"ח ניסן ביום ג' שעה 6 עם 21 דק' 14 חלקים ולשא"י 06.23.
א"א אב הרחמים. בכל חדש ניסן אין אומרים תחנון."
(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: שרה עברון

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.09	זמן תפילין /טלית	17.24	הדלקת נרות
8.52	סוף זמן ק"ש	17.35	מנחה א' 14.00 ב' 17.35
17.48←17.46	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
17.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
18.05	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	17.45	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	18.20	צאת השבת

אחות תורנית- חגיית קאופמן

פרשת ויקהל – פקודי

”ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמור זה הדבר אשר ציווה ה' לאמר.
קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת” (לה', 5-4)

שתי פרשות נפלאות הנקראות כאחת ומתארות לפרטי פרטים את מלאכת הקמת המשכן ויצירת כלי הקודש ובגדי הכהן.

המשכן מוקם בידי בני ישראל- עבדים בני עבדים- ומהווה הצהרה ראשונה של חופש אחרי 400 שנות עבדות במצרים. על כן אין פלא שבני ישראל כל כך ששים אלי הקמתו, עד כדי כך שהאמנים חכמי הלב מבקשים ממשה לעצור את שטף התרומות העולה על גדותיו.

בכלל, בפרשה יש התייחסות מעמיקה לחירותו של האדם המאמין. הקריטריונים להשתתפות בהקמת המשכן אינם עושר, ייחוס משפחתי או עמידה בתקן ערכי מחמיר כלשהו. ”ויבוא כל איש אשר נשאו לבו” (לה', 21), כלומר, התנאי היחיד להשתתפות הוא רצונו הטוב של האדם לקחת חלק בבנין המשותף.

עם ישראל זוכה לחירותו לא כדבוקה של אנשים, אלא באופן פרטני, איש איש לעצמו. לכל אחד ואחת ניתנת הבחירה אם לקחת חלק בבניית המשכן, כשהחלק שהוא או היא מביאים נובע מעצמיותם ולא מתוך כפייה או ניסיון לרצות.

המילה ”לב” מופיעה פעמים רבות בפרשה, בדרך כלל בצמידות לשמות התואר ”נדיב” ו”חכם”. הצמידות הזו אינה מקרית והיא מלמדת אותנו שהחוכמה והנדיבות בהן ניחנו האנשים נובעות מחיבור עמוק לעצמם, ודרך עצמם לעבודת ה'. וכך, המשכן- מקום השכינה- נבנה מתוך המקום הרגשי שהוא תופס בלבבות מאמיניו. בניגוד לאמירה המוכרת ”אחרי המעשים נמשכים הלבבות”, כאן הלב תופס פיקוד ומושך את העשייה.

בפרשת השבוע שעבר, ”כי תשא”, העם נדרש להמתנה ולפסיביות בעוד משה נועד עם הקב"ה. הדרישה הזו מוגזמת עבורם ומביאה לחטא עגל הזהב. ואילו כאן יש שיתוף, העם זוכה לקחת חלק פעיל בעבודת ה' ומצדיק את האמון שניתן בו.

וכאשר הלבבות במקום הנכון, והעשייה בוקעת מהם ומשפיעה על החומר אז ”ויכס הענן את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן” (מ', 34). המפעל המשותף מוכתר בהצלחה, ולכל העם יש חלק בהצלחה הזאת. לסיום אני רוצה להביא את שני הבתים הראשונים מתוך ”שיר התעסוקה” של מאיר אריאל, שיר שמתאר את פרשות השבוע באופן נוגע ומחמם לב:

רוצה להיות בלב הנדבה של בני עמי	קחני אל מחנה בני ישראל, אצל ההר
לראות וגם לשמוע, כי מרבים הם להביא	לראות את התעסוקה הזו, שבמדבר -
בבוקר בבוקר, ברצון הכי חפשי -	במעברת העולים, שוכני האוהלים
איש, אישה, נדבת לבם בפרץ הנפשי,	קצת אשוטט, אשאף, אנשום לי ריח פועלים
בבוקר בבוקר – החפץ הרגשי.	במעברת העולים – ריח פועלים .

אופר תמיר קנט *le מרדכי ז"ל ומריט תמיר תבדל"א*

ד"ר פאק-יעוב

בליל ששי - בדרשתו לאחר התפילה, נשא הרב ארי דרשה קיבוצית לעילא ולעילא, כיאה ל'פרשת פרה' ועניינה 'חליבה בשבת'. לשיקולים ההלכתיים נוספו שיקולים אידיאולוגיים ועיקרם: 'עבודה עברית' מכאן, 'הידור בהלכה' משם, והרי לך סוגיה מבית מדרשו של הקיבוץ הדתי ולה שתי אסכולות: צוריאל אדמונית- ומנגד הרב של תנובה, הרב זאב ויטמן. אלא מאי? בגלל 'עלויות סידורי שבת' מחיר המטרה של 'חלב המהדרין' יקר יותר מזה של האחרים ונמצאנו שותפים ליוקר המחיה. קשה לקיים את "ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם"...

שבת - היתה רוויה בשמחות. מזל טוב לחוגגים ולמשפחותיהם ושתזכו לגדלם לתורה, לחופה ולהרבה מעשים טובים. בבניין הנוער נערכה 'תערוכה מסכמת' בה הוצגו תמונותיהן של בנות כיתה ט' המשתתפות בחוג לאמנות בהדרכתה של כנרת סמואל. כנרת ידעה להוביל את הבנות, כך שיוציאו לפועל את כשרונותיהן החבויים בצורת ציורי אקריליק על קנבס. לתערוכה הוזמנו המשפחות המארחות שרוו נחת מבנות טיפוחיהן ובעיקר נהנו מיצירותיהן – דיווחה יסכה ידידיה מדריכת כיתה ט'.

ביום ראשון - נצפו נחילי ארבה בשמי מצרים שכיסו במעט את 'עין הארץ'. מיד העלו כתבי העיתונות את ההקבלה המתבקשת ל'מכה השמינית' עם קריצה הומוריסטית לחג הפסח הממשמש ובא.

ביום שני - התחלף החיוך בדאגה, שמא הלהקה ממשיכה את 'מסע ההופעות' גם בשדותינו שבדרום. כוחות 'הגנת הצומח' נדרכו בכוננות מול הנחיל, ועיניהם נשואות אל משטר הרוחות וסופות החול. בסופו של יום התגלו פריטים בודדים סביבות העיר חולון, בעוד שאר הלהקה המשיכה לאזורים מבוקשים יותר. בהמשך מובא סיפורו של בני ארנון, חבר גרעין ז' משנות ה-50, בו הוא מתאר אירוע בלתי נשכח של נחילי ארבה שכיסו את עין השמש בצבעי שחור- כתמתם. אז יצאו החברים לשדות במהלך השבת וניסו להניסם באמצעות תיפופי פחים ותזמורת מאולתרת, בעוד הוא נלחם בהם מהאוויר על גבי מטוס.. משלימות כרמלה קום ורכטי מהחוויה יוצאת הדופן שנחקה אז בזיכרון. ביום זה ביקרו המתיישבים הוותיקים מ'בני שמעון' בקיבוצנו במסגרת הסיור המסורתי שכולל: ביקור וסיור במעוז מול עזה, לימוד על החיים בעוטף עזה והרצאה מאלפת מפיו של הנסי בבית הכנסת האמנותי שלנו. נציין שבמהלך השבוע ביקרו קבוצות נוספות כמו זו של בני שמעון וכולן רוו נחת.

ביום שלישי - לאחר תקופה ממושכת בה: "פסקו הגשמים בין גשם לגשם ארבעים יום" הפעלנו, לאחר התייעצות בין הרב ארי אנשי הגד"ש ורבני הסביבה, את "מתריעין עליהם מיד מפני שהיא מכת בצורת" (תענית פ"ג משנה א') והתחלנו לומר "ועננו בורא עולם". אולם נענינו בזרזיפים דלילים.. נקווה ונתפלל לסיום מוצלח יותר לעונת הגשמים שסימנה מתחילתה רף ציפיות גבוה.

ביום רביעי - התברר שהשמחה בנושא הארבה היתה מוקדמת וכח חלוץ הגיע לשדות הדרום באזור ניצנה. תיירי ארבה הגיעו לאזור וחלקם בעלי חזות אדוקה, אספו אותם בשקים כמאכל כשר שטעמו מזכיר לדבריהם "ביסלי".. על פי ההערות שניתנו באותו היום על ידי אנשי המקצוע, הם לא אמורים היו להגיע עד אלינו, ובכל זאת נדרכנו בחשש, בעוד הנחיל מרוסס כשהוא על הקרקע.

במהלך השבוע - החלה להתבהר התמונה הפוליטית לקראת גיבוש הקואליציה. חברי מפלגות 'יהדות התורה' ו'ש"ס', שהתהלכו עד כה במסדרונות הכנסת זחוחים ונדמו ל- "עם מדושני עונג", החלו לשפשף עיניים בפליאה

על כך שניתן להרכיב ממשלה בלעדיהם. גם במפלגת השלטון לא הבינו מדוע לא ניתן לסגור עניין, ממש כמו פעם, בעזרת כיבודים ושליחת היד לעומקו של הכיס הציבורי. בנט ולפיד, צעירים חסרי מנוח, מנסים לתקן את הקלקול שהיה עד כה הסידור הנוח לכולם ומשתמשים במושגים השמורים למהפכנים בראשית דרכם כמו: "ערכים", "שוויון" ושאר אידיאולוגיות – לא עלינו. החרדים שרואים כיצד החמאה נמסה והפרוסה מתייבשת, הולכים ומחריפים את המאבק. בתחילה נוקטים ב"רוממות א-ל בגרונם" וצועקים 'גיוואלד' על הפגיעה בציבור לומדי התורה. ולאחר מכן עוברים ל"וחרב פיפיות בידם" ומאיימים למרר את חייה של הקואליציה, את חייהם של המתנחלים ואת החיים בכלל. ובעצם מי נתן את ברכתנו לבית היהודי?? הרי זה הרב עובדיה יוסף בכבודו ובעצמו! הרי קודם הבחירות כינה את הבית היהודי 'בית של גויים' וכבר נאמר בספר בראשית, בברכת ה' לאברהם: "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה"...

יורט ק'מלמן

מצנף המלון - לקראת פסח

השנה התבקשנו להכשיר את כל המטבח לפני תחילת הבישול לחג הפסח. דרישה זו באה לאור ניסיון של שנים עברו, שהיה קשה מאד להפריד ולשלוט בין הכלים הכשרים לבין הכלים שאינם מוכשרים. לכן מכוונת שטיפת הכלים תיסגר כבר ביום שישי אחה"צ לפני שבת פרי' ויקרא (15/3) וכל המטבח יוכשר ביום שישי ומוצ"ש ע"מ שנוכל להתחיל ביום ראשון לבשל אך ורק כשר לפסח. **שוק שישי** יהיה בכל ימי שישי לפני פסח, אך לא יהיה בו כל מגוון המוצרים להם אנו רגילים.

בפר' ויקרא ובשבת הגדול לא נוכל לקיים את סעודות השבת בצהריים בחדר אוכל.

אי'רית פרט

מכתב תודה המחמט את הלב...

לחברי קיבוץ סעד

תודה על תמיכתכם ב- "מפעל חיים" במשך למעלה מ-15 שנים! בעזרתכם אני מצליחה לעזור לנזקקים ולמשפחות צעירות בתחילת דרכן, ועל כך תבורכו. תודה מיוחדת ל: חגית רפל, חגית גולן, יהודית מוסנזון ורננה יערי שמשתפות פעולה ומעבירות את התרומות במאור פנים ומכל הלב. זו ההזדמנות להזכיר כי ניתן להעביר דרך מוריס בעלי – 'מתקן האופניים', תרומות מכל סוג שהוא.

חג שמח וכשר

תמי מויאל

שניוויט מארפאה

לפני כשלושה שבועות התבשרנו שבמרפאה שלנו תעבוד אחות אחת בלבד ושהדבר תואם את המדיניות של מכבי הטוענת כי ישוב בסדר הגודל שלנו לא זקוק ליותר מאחות אחת.

כעבור יום קבלנו הבהרה שאין זהות בין הקו של מכבי לבין הקו של מערכת הבריאות שלנו והמצב הנוכחי הוא זמני עד שתימצא אחות נוספת. מאחר שלעתים קרובות אין מצב יותר קבוע ממצב זמני נראה לי שיש מקום להתייחסות לנושא זה.

ההתנהלות של סעד לאורך השנים גרסה שאנחנו רוצים ישוב שעל אף היותו ישוב לא גדול הנמצא בפריפריה – אנחנו נשתדל לבנות לנו אי של חיים ברמה גבוהה של חינוך, של תרבות, של בריאות, של יחסי אנוש ועוד ועוד ערכים חיוביים.

היום מדברים הרבה במונחים של DNA וכזה היה ה – DNA של סעד, ואכן חיינו מתנהלים בהתאם לאיכויות ולמסורת הזו.

אין הכוונה לחיות בדרך של פזרנות אבל נהגנו להוסיף, ומוסיפים גם היום. במידה, ובזהירות, מעבר למה שעולה בגורלו של מי שחי בסביבה שבה השלטון המקומי לא מתערב ולא מוסיף על מה שהמדינה ומוסדותיה מקציבים. אנחנו מוסיפים ומשקיעים לא מעט בבריאות, בנגישות לשרותי בריאות, בביטוחים של בריאות, בסיעוד, בתרבות שמרחיבה את הדעת האישית והציבורית, משקיעים בחינוך בלתי פורמלי.

שומעים היום על גני ילדים שהגננות והסייעות מנועות, על פי הנחיית המדינה, מלהחליף לילד ש"ברח" לו – מצב שלא יעלה על הדעת במקומנו. ועוד ועוד ותקצר היריעה מלמנות ולהודות לכל מי שיד לו באורח חיים זה.

במה שנוגע לתפקוד מרפאת האחיות אנחנו הולכים וגולשים למקום אחר. אנחנו מבורכים ברופא שמלווה אותנו במקצועיות ובמסירות מזה שנים ותורם לביטחון הקיומי שלנו, אנחנו מבורכים במזכירות רפואית שמנהלת ותורמת לאווירה חיובית, והנה במה שנוגע לעבודת האחיות נשארה עימנו אחת בלבד וכל האחריות שבתחום הזה מונחת על כתפיה.

הדבר מדאיג מבחינת האוכלוסיה שלנו, גם האוכלוסיה הצעירה שבי"ה גדלה, וגם מבחינת האוכלוסיה המזדקנת שזקוקה יותר ויותר לטיפול רפואי, שהניידות שלה הולכת ונעשית קשה ונושא הנגישות בבית בסעד חיוני יותר ויותר.

הדבר מטריד לא פחות מבחינת האחיות שלנו. האם המשא המוטל על כתפיה, איננו כבד מדי? מההבהרה שקיבלנו יכולנו להבין שמדובר במצב זמני, ומה בינתיים? מה בימים שבהם האחיות היחידה לא נמצאת בסעד? מה במקרה חרום שמחייב טיפול מייד?

דומני שלא נכון להישאר במצב זה, גם לא באופן זמני, אני בטוחה, כפי שנאמר לנו, שמחפשים אחות נוספת, אך בשלב הביניים יש צורך בפיתרון חלקי וליידע אודותיו את הציבור, ולא להשאיר את המצב כפי שהוא.

תשובה:

המאמר של רכטי מבטא בצורה מעולה את המצב.

אותו מצב שנוצר – המצוי - היה בלתי צפוי - והוא אינו רצוי (יצא לי חרוז...). עם זאת אנו מפרגנים לחגית אשר השקיעה בנו שנים רבות וכיום מעוניינת לשנות ולהתקדם.

באשר לשאלה - כשאין אחות במרפאה, ויש מצב חרום - מה עושים? להלן מספר הנחיות שאפשר לבחור מתוכן:

א. פונים למד"א היודעים לתת ייעוץ רפואי בזמן שממתינים לאמבולנס.

ב. פונים למכבי ללא הפסקה היודעים לתת ייעוץ רפואי והפניה למיון.

ג. מתקשרים לאחות התורנית: גם כשדורית לא בסעד – היא עונה לטלפון זה.

ד. פונים למזכירה במרפאה היודעת להפנות למי שצריך.

אנו כבר פועלים במלוא המרץ לגייס אחות נוספת וקבועה במהרה. אין כל רצון להשאיר את המצב כפי שהוא, למרות שדורית אינה מתלוננת. עד אז, הילרי תסייע לנו בבדיקות הדם (תודה רבה הילרי) ואחות מטעם מכבי תהיה אחראית "טיפת חלב".

כמובן, נעדכן את הציבור בהמשך.

ערה פולק בעט 113 החרפאה ונ"א**ספריית אנלית**

בימים אלה נשלמת עבודת מיחשוב ספריית האנגלית בניצוחה המסור של ריבה זוהר. ציבור המשתמשים בספריה מתבקש לשים לב לנהלי השאלת והחזרת הספרים: בזמן שאילת הספר יש להוציא את כרטיס הספר מהספר, לרשום את שם השואל ולהשאיר על שולחן הספרנית. בזמן החזרת הספר, יש להניחו בתיבת הספרים בכניסה לחדר הנצחה. אין להעביר ספרי ספריה בין החברים ללא רישום בספריה. זה הזמן לוודא שאין ברשותכם ספרים ששכחתם להחזיר. במידה ויש לכם ספרים המתאימים לספריה ואינכם רוצים בהם, נשמח לקבלם. בהמשך יירכשו גם ספרים חדשים.

קריאה מהנה-

חגית פלומנטל

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון 10/3/2013 בשעה 17:30 יוקרן במועדון לחבר הסרט:

כשתראי נמר בשלג

סיפור אהבה מיוחד במינו עשיר בסיטואציות קומיות-אבסורדיות מבית היוצר של זוכה האוסקר רוברטו בניני. אטיליו (בניני) הוא פרופסור מחונן לשירה, גרוש ואב לשתי בנות. הוא פנטזיונר החולם בהקיץ וקשקשן גדול אך בעיקר הוא מאוהב מעל הראש באישה המדהימה אך החמקמקה ויטוריה (בראשי). הוא מנסה לעשות כל שביכולתו כדי לזכות בתשומת ליבה, אך ללא הצלחה. ויטוריה עובדת עם אחד מחבריו הקרובים של אטיליו פואד (ז'אן רנו), משורר עיראקי, ונוסעת בעקבותיו לבגדד, כשלפתע פורצת שם המלחמה. מסי ימים לאחר מכן מתקשר פואד לאטיליו ומבשר לו כי ויטוריה נפצעה בפיצוץ וכי חייה בסכנה. מרגע זה ואלך כל שמעסיק את אטיליו הוא להגיע במהירות לבגדד ולהציל את אהבת חייו. הוא אינו דובר מילה בערבית, מעולם לא ראה גמל מחוץ לגן החיות ובטח שלא החזיק בידיו רובה, ולמרות הכל הוא ילחם להציל את חייה של ויטוריה כשלרשותו עומדים פקחותו הרבה והשירים.

איטליה (2005) שפת הסרט: איטלקית משך זמן סרט: 114 ז'אנר: רומנטי, זר, דרמה/קומדיה
במאי: רוברטו בניני שחקנים: רוברטו בניני

כואב מוזאניט!

לרותי ולדני לזר ולכל המשפחה

מלל טוב להולדת

מלל טוב להולדת הנכדה

אלה

בת לתמר ולאיא צפן

בת ליצל ולאיא יואב

נינה לרבקה לוי ז"ל

נכדה לאבא ולרותי נוריק

לפרה ולניסית דרון ולכל המשפחה

מלל טוב להולדת הנכד

בן להדס וליוחיא דרון

"קִיבוץ סַעַד הַסִּיכּוֹר שֶׁלִי"

בְּנֵי אֶרְנוֹן - חֵבֵר לְרֵצִין ל' לַשְׁמֵרָה, מִסְפֵּר:

"מַעֲט.. עַל הָאֶרֶב"

לפני הרבה, הרבה שנים, כשהייתי קצת יותר צעיר, הייתי חבר קבוצת "סעד". אני לא זוכר בדיוק את השנה, אולי בשנת 1956, פקדה את הנגב מכת ארבה.

יצאנו לשדות עם כל הסירים מהמטבח ועשינו רעש גדול, אבל הצלחנו רק לשמוע את הצחוק של היצורים הקטנים. הרעש היה נורא.

בליל שבת, כשהתפללתי כחזן, בבית הכנסת הקטן שהיה בצריף בשכונה השבדית, ניגש אלי אריה קרול ז"ל וביחד ניגשנו אל הרב רוזמן ז"ל.

באישורם יצאנו, למחרת בשבת בבוקר, שני חברים ואני במשאית השברולט של הלחם לבאר שבע, העמסנו 3 טון שקים שהכילו חומר - "דיאלדרין" ומשם לשדה התעופה בחצור. העמסנו את השקים על מטוס "דקוטה" של צנחנים והמראנו למלחמה בארבה.

לא היה כל מתקן לפיזור החומר. אי לכך נקשרנו בחגורות הבטיחות של הצנחנים מפחד שמא נישאב החוצה מהרוח החזקה.

כשהגענו ל"שדה-הקרוב", המטוס הנמיד, פתחנו שק אחרי שק ושפכנו את החומר על האויב--- הארבה. ראינו את החברים למטה כשהם רצים עם כל "כלי הנשק" שהיה להם, ומנופפים לנו.

עשינו כמה סיבובים מעל סעד, כפר עזה ונחל עוז. עלומים עוד לא היתה קיימת..

הפעולה נעשתה כל עוד היה קריר והארבה רבץ על האדמה, אבל כשהשמש עלתה והאוויר התחמם הארבה התחיל לעוף והטייס נאלץ להגביה היות והארבה נמחץ על השמשה של הטייס והמגבים לא הצליחו לנקות את השמשות.

חזרנו ל"חצור" ואז הביתה מלוכלכים אך מרוצים.

אני מקוה שהפעם בעזרת השם לא תחזור המכה הזו.

בְּנֵי אֶרְנוֹן

חוויה מתקנת ותסכול בצד

לרוב חבריי ידוע שמדי פעם מבקשים ממני לספר את סיפור הישרדותי באירופה בזמן מלחמת העולם ואני נענית תמיד ברצון ורואה בזה מעין צוואה לא כתובה שהשאירו לי הוריי עם כל אלה שלא שרדו את התופת.

בתקופה האחרונה נתקלתי בתופעה מתסכלת. בתוך סיפורי אני מספרת שעם עלייתי לארץ הגעתי לבית סבי פרופסור מ"ד קאסוטו בירושלים, כשאני יוצאת מתוך הנחה שכל אחד יודע במי מדובר. והנה, תלמידה בסמינר "חמדת הדרום" פתחה עליי זוג עיניים תמהות ושאלה מי זה היה. עניתי לה שתיכנס לגוגל אם זה מעניין אותה, הייתי המומה מעוד כמה וכמה שאלות שלה וחשבתי לי - זאת אמורה להיות מחר מורה בישראל... אחרי חודשים מספר הגיעו אליי שתי תלמידות י"ב באולפנה בנתיבות וגם הן שאלו מי זה היה. הפעם הייתי יותר מוכנה להלם. אמרתי גם להן שיבדקו בגוגל והחלטתי לשאול אותן כמה שאלות, מי היה הנשיא הראשון של מדינת ישראל, מי היה יצחק בן צבי, מה אומר להן השם הרצוג ועוד כנ"ל. לא היה להן מושג!

כחודש אחרי המקרה הנ"ל הייתה לי חוויה מתקנת, הגיעה אליי תלמידה מהתיכון ביבנה, היא לא שאלה מי זה היה וכשבדקתי על כמה מהשאלות הנ"ל ידעה לענות, הידד! יש עתיד לילדינו!

ובכל זאת כמה מחשבות נוגות חולפות במוחי, מי מחנך את הנוער הזה הגדל נבער מדעת, מי מסמיך מורים שאין להם ידע בתולדות עם ישראל, ומה על השכלה כללית והשאלה הגדולה מכל – האם בית הספר הוא שמעניק את הסקרנות והרצון לדעת, או בית ההורים ואולי זה שילוב בין שניהם. ולמה אני מספרת את זה, כדי לעורר את ההורים, התפקיד שלכם לא תם ברגע שילדכם עובר את מפתן בית הספר. ובכל זאת הייתה לי חוויה מתקנת.

חוויה צביון

חוויה מלאינה..

בשבת בבוקר, הוזמנו המשפחות המארחות של בנות כיתה ט' מהנוער לתערוכת ציורים. לאחר התפילה הלכנו לביקור בחברת הנוער, שם קבלו את פנינו במאור פנים הבנות והצוות. ציורי נוף וטבע יפים עשויים בטכניקות שונות הוצגו על כני ציור בתערוכה במועדון המטופח. מרים והדר הבנות המקסימות שמתארחות אצלנו, הראו לנו בגאווה את הציורים שלהן והסבירו לנו את הטכניקה שבה השתמשו.

איננו מבינים גדולים באמנות, אך היינו שמחים לתלות בסלון ביתנו את היצירות היפות. אין ספק שניתן בהם ביטוי לכשרון יצירה שנותן ביטוי לנפש הרגישה של הבנות הצעירות.

ממומלץ בחום לכו ותראו.

חיים וחיות לנדסמן

בטיחות אש

בשבוע שעבר נעשתה ביקורת למטפי כיבוי האש הפזורים בשטח המחנה. על המטפים מופיעה מדבקה עם תאריך הבדיקה (תקף לשנה). מטפים שנמצאו פסולים/ריקים, טופלו והוחזרו למקומם.

על מנת למנוע חלודה על גבי המטפים, יש להקפיד שהם יהיו תלויים על המתלה הייעודי. בבתים שהמטף מוסר ממקומו עקב שיפוץ/הרחבה - באחריות הדייר להחזיר את המטף למקומו. למי שחסר מתלה לתליית מטף או שצריך עזרה עם ההתקנה - שיפנה אליי.

מטלפון קווי (בתוך סעד) 8102 נייד: 054-4609523

שימו לב!

מטף שיש עליו סימני חלודה – פסול לשימוש ומהווה סכנה ממש!
הסיבה: נקודות החלודה הן נקודות חולשה בגוף המטף והלחץ הפנימי עלול לפרוץ דרכן!

במספר בתים נמצא שבלוני הגז אינם נגישים (בעת אירוע אש, נדרש לסגור אותם במייד). יש לוודא שאינם מוסתרים מאחורי צמחייה, ארונות וכדו'.

כללי בטיחות אש

- יש לשמור על יציאת חירום זמינה ונגישה (לדוגמא: אם נועלים את הבית מבחוץ ויש עדין מישהו בבית לוודא שיש לו מפתח).
- גלאי עשן (למי שיש) - לוודא תקינות (נורה אדומה, לחצן בדיקה).
- לא להשאיר אש גלויה ללא השגחה.
- לא להשאיר מקור חום ליד מזרנים (נורת לילה, מטען פלאפון/מחשב נייד וכדו').
- מתג חשמל ראשי נגיש.
- בלון גז נגיש.
- מפסק אוטומטי ראשי - למידע נוסף, היכנסו לאתר חברת החשמל.
- מטף - בתוקף, נצרה סגורה, נגיש, תלוי על מיתלה יעודי.

נשמח לציאת אש

113 כיבוי אש

אדם צומר זיכרונות

בשבוע שעבר התקיימה פגישה ראשונה (!) של "ילדי" הכתה שלנו מסעד (ילידי 1954), מאז ימי הילדות והנעורים המשותפים.

ללא שום גורם מזמן רשמי, מלבד אולי העובדה שראשוני הכתה מציינים בימים אלה יומולדת 59, ואולי אף סוג של חשבון נפש שערכו מי מאיתנו שנפרדו מהוריהם, ואשר עבור מי שאינו גר בסעד, מסמנת גם פרידה מהבית הקיבוצי.

היוזמה אכן, התעוררה בליבו של אחד מבני הכתה בימים בהם ישב "שבעה" על אביו, וחש שיש דברים שחשוב לו להגיד לנו, בני כיתתו.

סיפורה של כיתתנו, הוא סיפורם של שבעה בנים ושבע בנות, אשר נפגשו יחד בכתה א', קבוצת ילדי הגן הכחול, עם ילדי הגן הירוק, בבית הכולל הכחול בטיפולה של כרמלה קום, בהובלתן של המורות: רחל קרול ז"ל, ויבל"א- רכטי, מרים זהבי, טובה אייל ובהזרקה של דודה זהבי ועוד אחרים. חלק מחוויות הילדות שלנו תועדו בכישרון על ידי חגית רפל ב"דפים מן המחברת".

יש להודות שלחלקנו היו חששות לפני הפגישה; האומנם די בה בחוויית הילדות המשותפת לפרנס ערב שלם של יחד? האם חשוב לנו לשתף את חברי העבר בהווה שלנו?!

לא, לא עסקנו כמעט בהתרפקות על זיכרונות ילדות, ולא דנו בלינה המשותפת, במטפלות ובגיוסים. מלחמת יום כיפור, אשר התרחשה כשנה לאחר שסיימנו את התיכון הוזכרה כנקודת מפנה בחייהם של רבים, והשיח ברובו סבב את המקום שאנחנו נמצאים בו היום, בלקחים ותובנות. שמחנו יחד לראות את ההישגים המקצועיים והמשפחתיים, אשר על אף שתוארו בצניעות הרשימו ושימחו.

למרות ההיסוסים לפני המפגש, הפתענו את עצמנו, ניכר שהיה רצון עז לשמוע ולהשמיע, לבחון מה בתמהיל הקיבוצי שינקנו הפך אותנו למה שאנחנו היום, להתבונן בפיכחון ובכנות בקשיי העבר. ביטויים של הכרת תודה ובקשת סליחה נאמרו זה לזה, וניכר שפתחו ערוץ חדש של שיח (ואכן תיבות הדוא"ל שלנו גדושות מזה שבוע ברצף מיילים הממוענים ב: "השב לכולם").

ואצטט אחד מהם: "רגשות ראשוניים על הגדילה שלנו כקבוצת הילדים הגיעו לאיזושהו עיבוד. קצת פיוס עם העבר ואפילו במידה מסוימת, חוויה של תיקון. היה מדהים לראות איך כולנו עברנו תהליכי גדילה וצמיחה אישית שלגמרי קשורים למי שהיינו פעם. (...) לכבוד המפגש הזזנו את החיים הצידה ובאנו להציץ לרגע על עצמנו בפרספקטיבה ארוכת טווח. בחיבור ואהבה ותחושת קשר שבדרך כלל לא ממומשת בשגרת החיים.."

אחד התיאורים שחזר בדברים שנאמרו היה התחושה שלנו כי ההורים של חברינו הם גם קצת ההורים שלנו, ועל כן הביטוי "אחים" (המשומש, שלא בטובתו), קיבל משמעות עמוקה ומחממת לב, לא פלא אפוא שהקבוצה מבקשת פגישה חוזרת.

רותי לזר

מבצע "סיכוף קיבוץ" ואלט השנה...

מנקים את הקיבוץ !!!

רגע לפני הפסח, יוצאים החוצה לרחבי הקיבוץ, ומנקים לא רק בבית, אלא גם בחוץ!

ביום רביעי ב' בניסן 13.3.13 - עה 17:00

נצא כולנו מהבתים, נלך בשכונה שלנו ונאסוף את הפסולת שמסביב: צינורות זרוקים, ניילונים, קרשים, ניירות, שאריות שניתן להרים.

אוספים את הפסולת וזורקים לפחים הירוקים, מה לא ניתן להכניס, יש להניח ליד הפח הגדול.

בשעה **17:30** – נתאסף על הדשא ליד הכלבו ונצא לאיסוף בקבוצות, באזורים הציבוריים: חד"א, ביה"כ, מתפרות, גיל הרך והכניסה לקיבוץ.

סיום משוער בשעה **18:30** בחלוקת ציפור למשתתפים.

בבקשה לנעול נעליים (נחשים וכאלה...)

כולנו שותפים! מחכים לכם!

1. תרבות

שעת סיכור הספרייה הילדים

ביום ב', כ"ט אדר, 11/3

שעת ספור עם

חגית לנדסמן

בשעה **17.30**.

לאחר מכן ניתן לשאול ספרים ודי.וי.די.

ניתן יהיה גם לקנות ספרים.

עד השעה **19.00**.

אולמניט במחנה.

